

Nr 218.

Av herr Sandström, m. fl., angående enhetlig och verksam tillämpning av gällande ordningsföreskrifter rörande offentliga nöjeställningar.

Vid 1934 års riksdag hemställdes i likalydande motioner I:200 och II:234, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skärpning i vissa avseenden av gällande ordningsstadga i vad angår anordnandet av offentliga danstillställningar i städer och stadsliknande samhällen. Motionärerna framhöllo, att det offentliga nöjeslivet under de senaste 10 åren utvecklats i en riktning, som måst väcka allvarlig eftertanke. Särskilt betänkligt synes det motionärerna vara, att myndigheterna i stor utsträckning beviljade tillstånd till nattliga danstillställningar.

I sitt över motionerna avgivna utlåtande, nr 22, vitsordade första lagutskottet, att det offentliga nöjeslivet på senare år i viss utsträckning antagit mindre önskvärda former. De reglerande bestämmelser, som i anledning därav utfärdats, måste enligt utskottets mening understundom vålla betydande svårigheter i tillämpningen på grund av de synnerligen växlande förhållandena i olika delar av landet, vartill komme, att frågan om nöjeslivets reglering i och för sig vore av ömtålig beskaffenhet. Med hänsyn härtill vore det icke ägnat att förvåna, om syftet med bestämmelserna icke alltid vunnits i önskvärd grad. Några ytterligare lagstiftningsåtgärder i av motionärerna avsedd riktning funno utskottet likväl icke anledning förorda. Utan att uttala sig om i vad mån en strängare tillämpning av redan gällande bestämmelser kunde anses behövlig, fann utskottet likväl angeläget, att myndigheterna med uppmärksamhet följde hithörande frågor samt vidtoge alla de åtgärder, som med hänsyn till olika förhållanden i orterna bäst kunde leda till målet (kurs. av oss). Under de överläggningar, som föregingo ärendets avgörande, framhölls med styrka, att frågan om skärpt kontroll över nöjeslivet på det närmaste anginge även landsbygden och att det med hänsyn härtill hade varit önskligt, att saken kunnat upptagas i ett vidare sammanhang.

Vilket inflytande första lagutskottets ovan återgivna uttalande kan hava övat på myndigheternas handläggning av här ifrågavarande ärenden undandrar sig vårt bedömande. Från Kungl. Maj:ts sida har det, oss veterligt, icke föranlett någon åtgärd. Däremot ges det alltjämt påminnelser om att tillståndet icke minst på landsbygden väcker allvarliga bekymmer, särskilt bland dem som hava ansvaret för de ungas vård

och fostran sig anförtrött. Sålunda lästes för en tid sedan i tidningarna, att i ett västsvenskt län mer än två tredjedelar av länets samtliga barnavårdsnämnder ingått till länsstyrelsen med anhållan, att danstillfällena på landsbygden måtte inskränkas förmedelst enhetliga, för hela länet gällande bestämmelser. Det saknas anledning antaga, att förhållandena i detta län ofördelaktigt skilja sig från förhållandena i rikets övriga delar, tvärtom har även i andra län under förra sommaren talrika sammankomster kommit till stånd där man dryftat dessa spörsmål. I en tidningsintervju uttalade också landshövdingen inom Göteborgs och Bohus län sina bekymmer för »ungdomens nöjesliv och länets dansbaneelände». Vi finna det angeläget att riksdagen nu uttalar sig klart och bestämt för en möjligast enhetlig tillämpning av gällande ordningsföreskrifter. Såsom särskilt önskvärt tillåta vi oss framhålla, att antalet nöjestillställningar över huvud taget inskränkes, att inom samma landsfiskalsdistrikt danstillställningar om möjligt förläggas till samma veckodag, att dans icke må tillåtas å de stora kyrkliga helgdagarna eller å böndagarna, att minderåriga icke må äga tillträde till danstillställningar samt att man i allmänhet förfar mera restriktivt vid fastställandet av den tid varintill nöjestillställning längst må pågå.

Under åberopande av vad sålunda anförts få vi härmed hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t vidtaga åtgärder för att gällande ordningsföreskrifter rörande anordnandet av offentliga nöjestillställningar tillämpas i möjligaste mån enhetligt, på ett sätt som verksamt främjar det med föreskrifterna avsedda syftet.

Stockholm den 23 jan. 1936.

P. Sandström.

John Björck.

K. E. Johanson.

John Gustavson.

Elof B. Andersson.

Gunnar Sanne.

K. W. Bodin.

C. Fr. Carlström.

Carl Lindmark.